

Lilly Emme

Kerstperikelen in Snowdonia

Vertaald door Neeltje Wiersma

SAGA Egmont

Kerstperikelen in Snowdonia

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Jultrubbel i Snowdonia*

Eerste druk oktober 2024

Copyright © 2024 Lilly Emme en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

NUR 340

ISBN: 9788727201528 (POD paperback)

ISBN: 9788727143002 (e-book)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Deel 1

1

HOLLY

Ik pakte het glas van het nachtkastje en nam een slokje van het lauwe water. Daarna stond ik op en slofte ik met tegenzin naar de keuken.

De buitenthermometer gaf minus tien graden Celsius aan. Binnen was het met slechts een miezerige veertien graden niet veel beter. Ik trok een dikke wollen trui aan en vloekte binnensmonds dat ik nog geen ventilatorkachel had gekocht.

Ik haalde het laatste brandhout uit de papieren zak en legde het in de houtkachel. Vervolgens verfrommelde ik de zak en stopte die er ook bij. Het vuur laaide op toen het papier vlam gevat had.

De enige reden dat ik mijn oma's oude huisje als mijn nieuwe thuis had gekozen, was omdat het afgelegen lag. Zo geïsoleerd zelfs dat er waarschijnlijk niet eens een koopakte van bestond.

Het was ook het ouderlijk huis van mijn oma geweest en ze had hier haar hele leven gewoond. Ik had hier naartoe moeten verhuizen nadat ik met onmiddellijke ingang mijn baan als financieel assistent op het kerkkantoor had opgezegd. Mijn appartement in Liverpool was zowel nieuw als warm geweest. Nu hoopte ik maar dat oma's huisje in elk geval ver genoeg van alles vandaan lag om met rust gelaten te worden.

Het huisje lag aan de rand van Bach Tref Môr, midden in het Snowdonia National Park. Het dorp telde honderd inwoners, maar het aantal liep elk jaar terug. Buiten het toeristenseizoen was er niet veel werk meer in de omgeving. Sommigen verdienden echter goed met het verhuren van kamers aan de vele wandelaars die hier voor de bekende berg Snowdon kwamen. De berg en het spoorlijntje, dat bezoekers naar de top bracht, waren immens populair.

In de keuken zette ik de waterkoker aan en vond een versleten, porseleinen kopje met een bloemetjesmotief dat mijn oma's favoriet was geweest. Het was het laatste van een tiental mooie kopjes die ze had gehad. Ik hing er een theezakje in en goot er kokend water op.

Het uitzicht vanuit het raam was betoverend. Een paar honderd meter verderop glinsterde het meer, en de Welshe natuur bevond zich letterlijk om de hoek. Het was al bijna december en er lag een ongewoon dik pak sneeuw. Het was zo mooi dat het gewoon pijn deed als je lang genoeg keek.

Ik kroop op de oude keukenbank die mijn oma had achtergelaten, trok mijn benen op en legde ze in de kleermakerszit. Eindelijk begonnen zowel het vuur als de thee hun werk te doen. Ik had tegenwoordig niet veel energie. De tijd in Liverpool, voordat ik hierheen kwam, was moeilijk geweest.

Nu had ik rust en stilte nodig - een kans om te genezen. De eerste weken in het huisje had ik niet veel meer gedaan dan slapen en rusten. Vandaag was een van de eerste dagen dat ik me niet vóór het ontbijt al uitgeput voelde. Dit zou zomaar een heel goede dag kunnen worden.

Een claxon wekte me uit mijn dagdromen. De nieuwe postbode toeterde drie keer wanneer hij aan kwam rijden. Luid zuchtend liep ik de gang in en stapte in een paar oversized rubberen laarzen die hier waren blijven staan. Ik hoefde geen jas aan te trekken, want ik was echt niet van plan om een praatje met hem te maken.

Hij werd met de dag brutaler. Gisteren had hij iets nieuws. Hij bleef in de auto zitten, op mijn oprit met mijn post in zijn handen, en wachtte tot ik naar buiten kwam voor een praatje. Hij weigerde de post in de brievenbus te stoppen. Mag dat überhaupt?

Ik opende de deur die ik snel achter me dicht deed. Het was zo koud dat het leek alsof er rook uit mijn mond kwam. Daar op de oprit stond de lelijke, rode auto, aan een kant beschilderd met de vervelende koninklijke kroon.

‘Hoi, Holly!’

Ik knikte boos om te laten blijken dat ik niet in de stemming was om te praten.

‘Wat een fantastische winterdag is het vandaag, hè? De zon schijnt en de sneeuw...’

‘Is er vandaag post voor mij, Baptiste?’ vroeg ik, terwijl ik mijn armen om me heen sloeg. De kou ging door alles heen tot in mijn botten. Ik staarde hem zo intens aan als ik maar kon. Zijn donkere ogen fonkelden terug, waardoor ik nog geïrriteerder raakte.

‘Natuurlijk. Anders zou ik hier niet komen, toch?’ zei hij breed glimlachend. Waarschijnlijk gewoon zodat ik zijn perfecte witte tanden kon zien; in de verste verte geen tandbederf te bekennen.

‘Vandaag een handgeschreven brief, lijkt het. Dat is best ongebruikelijk, kan ik je vertellen. De meeste mensen krijgen alleen reclame en...’

Ik stak mijn hand door het openstaande autoraampje naar binnen maar Baptiste hield de brief stevig vast. Het zag er niet naar uit dat hij van plan was om die de eerstkomende minuten af te geven.

‘Ik heb het ijskoud, mag ik de brief?’

Ik stond op mijn voeten te trappelen zodat mijn tenen niet zouden bevriezen.

‘Ik ben al sinds vijf uur op. De zonsopgang was geweldig. De lucht was roze en de vorst vormde een beschermende deken over Moeder Aarde.’

Ik rolde weer met mijn ogen. Ik gaf niets om Baptistes lange uiteenzettingen over de geweldige natuur. Hij was gewoon te veel. Te vriendelijk, te blij, te positief, te hyper en te knap.

‘Nu, graag!’

Baptiste reikte de envelop aan en trok hem toen snel terug.

‘Wist je dat de pub *De Harp en het Varken* in het centrum te huur is? Misschien moet je eens bellen en vragen of je de pub kunt overnemen?’

Ik keek hem met oprechte verbazing aan. Zijn bruine haar was perfect geknipt, er lag geen haartje verkeerd en zijn huid glom te veel. Hij was niet goed snik! *De Harp en het Varken* was al zeker vijftien jaar gesloten.

‘En wat precies moet ik volgens jou met een oude pub?’

Ik griste de brief uit zijn hand, draaide me om en liep terug naar de deur.

‘Eten serveren? Je moet toch wel iets te doen hebben?’

Ik draaide me niet eens om toen ik mijn middelvinger opstak. Beste vrienden worden met de postbode stond niet op mijn lijstje toen ik hiernaartoe verhuisde. Sterker nog, ik had überhaupt geen zin om iemand in dit dorp te leren kennen. Mijn oma had als een kluizenaar geleefd en ik was van plan in haar voetsporen te treden. Ik was klaar met sociale interacties, ik had de hoop opgegeven dat ik ooit nog weer een normaal leven zou leiden. Relaties en zo leken niet mijn ding te zijn. Het was moeilijk om te weten wie je kon vertrouwen. Mensen aarzelden niet om bij de eerste de beste gelegenheid je een mes in je rug te steken. Ik had de meeste van mijn collega’s verkeerd ingeschat; geen van mijn zogenaamde vrienden daar was mij te hulp geschoten toen ik ze zo hard nodig had. Niemand had mijn versie van wat er was gebeurd geloofd.

Maar geen doel te hebben voor de dag was ook niet erg handig. Op dat punt had de vervelende Baptiste helaas gelijk. Ik moest maar eens bedenken wat ik zou kunnen doen nu ik niet langer voor de kerk werkte.

In de keuken was de houtvoorraad schrikbarend geslonken. Binnenkort zou ik naar Bach Tref Môr moeten en daar iemand zoeken die brandhout verkocht. Dat, of de natuur ingaan en illegaal een boom omhakken.

Ik keek naar het meer en de paar eenzame bomen die eromheen stonden. De wetten van Snowdonia waren glashelder: op het kappen van bomen en het vernielen van wandelpaden of het meenemen van beschermde planten stonden zware straffen. Mijn oma had geen goed woord over voor de hordes toeristen die

hier gedurende een paar maanden per jaar naartoe kwamen en zich gedroegen alsof alles van hen was. Ze had vaak geklaagd over rijke Londenaren die de huizenprijzen in het gebied opdreven. Ze kochten de oude boerderijen en verbouwden die tot luxe zomerhuizen. Niemand in de buurt hield zich nog bezig met landbouw en dat begon zo langzaam een groot probleem te worden. Waar moesten de mensen van leven, vroeg ze dan gelaten. Waar moet ik van leven, dacht ik, terwijl ik met mijn vinger over de stoffige vensterbank gleeed. Een dikke laag stof bleef aan het topje van mijn vinger hangen. Ik veegde het af aan mijn broek en pakte de envelop.

Het handschrift aan de buitenkant zei me niets. Ik draaide hem een tijdje tussen mijn vingers en dacht na. Niemand mocht mijn nieuwe adres weten. Niemand. Vooral hij niet.

Met één klap was ik terug, zag ik zijn doordringende ogen, rook ik de geur van zijn adem. Ik kon niet weer met die stress leven.

Met trillende handen haalde ik een wit vel briefpapier tevoorschijn. Met onregelmatige letters in zwarte inkt geschreven stond er: *Wie het rechte pad verlaat, wordt zwaar gestraft, wie berispingen verafschuwt, sterft...*